

מ"ת 23427/11/17 - מדינת ישראל נגד יוסף אבו עסא,

מ"ת 23427-11-17

בית המשפט המחוזי
בירושלים

06 פברואר 2018

מדינת ישראל

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון
המבקשת
נגד

יוסף אבו עסא,

המשיב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שחר מלול

הנאשם וב"כ עו"ד יוסי זילברברג

מתורגמן בית המשפט

החלטה

1. מבוא

החלטה בבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים שהוגשה על בסיס כתב אישום המייחס לו רצח, שתי עבירות ניסיון רצח ונשיאת נשק שלא כדין; ברי, שבמוקד הדיון, עבירת הרצח המיוחסת למשיב, כשמבחינת התמונה הכוללת, העבירות האחרות, נלוות לרצח, ולמעשה, לשאלה, האם בנסיבות שיפורטו יש תשתית ראייתית 'לכאורה' לקביעה שהיה זה המשיב שאחז בנשק ועשה בו שימוש שהביא, בין היתר, למותו של המנוח, פחרי אבו טהא [להלן - "פחרי" או "המנוח"].

2. כתב האישום

לא נמצא טעם להביא את כל שפורט בכתב האישום, ועם זאת נדרש בית המשפט לתת ביטוי לעיקרי הדברים.

- א. הרקע לפרשה בעימות שהתפתח בין יום 17.10.17 לבין יום 18.10.17 בין מי מבין משפחת אבו טהא (כתב האישום מתמקד בעלא אבו טהא) לבין מי מבני משפחת אבו עסא, משפחתו של הנאשם. נסיבות העימות אינן ידועות ויתכן שאף אינן רלוונטיות.
- ב. במסגרת עימות זה נדקר בבטנו עלא אבו טהא על ידי מי מבני משפחת אבו עסא [לאו דווקא על ידי הנאשם].
- ג. נוכח זאת, שמו מי מבני משפחת אבו טהא את פעמיהם למשטרה, והגישו תלונה. הגשתה הובילה להתדרדרות המצב.
- ד. מועד האירוע המהווה את ליבת הפרשה - 19.10.2017, בסמוך לשעה 19:00. על פי כתב האישום, לאחר שהגיעו מכרים לבית משפחת אבו טהא לנסות ולסייע בהרגעת הרוחות, יצאו לרחוב עלא, שכזכור נדקר יום קודם לכן, ופחרי, כדי לשוחח.
- ה. סעיף 5 לפרק העובדות של כתב האישום נותן ביטוי למורת רוחו הרבה של הנאשם מהתלונה שהוגשה למשטרה. מסעיף 6 לפרק העובדות גולש תיאור האירוע באותו יום מר ונמהר לשלביו האלימים. לאחר שעזב הנאשם את המקום בו עמדו עלא ופחרי, הגיח הנאשם במהירות ברכב ודרס את פחרי. באותו שלב, פחרי לא נהרג, אלא הוטח ארצה ונפגע קלות ברגלו.
- ו. עד מהרה התפתחה אלימות בין שתי המשפחות וסעיף 7 לפרק העובדות מבקש ללמדנו, שמי מבני משפחת הנאשם החלו ליידות אבנים ולהתעמת עם בני משפחת אבו טהא , שהיו במקום. לא עבר זמן רב, ומכיוון מתחם משפחתו של הנאשם שעטו מספר כלי רכב שזהות נהגיהם אינה ברורה לחלוטין, לעבר בני משפחתו של אבו טהא וקרוביהם. וכלשון כתב האישום בסעיף 8: **"תוך שהם דורסים בלי אבחנה ילדים, נשים, ואף זקנים שהיו על הכביש ועל המדרכה ופוצעים אותם בדרגות חומרה שונות"**.
- ז. בהמשך, החל ירי אקדחים לעבר משפחת אבו טהא על ידי אחרים שזהותם אינה ידועה

למאשימה. ומכאן, לחלקו של המשיב, על פי כתב האישום.

ח. בסמוך, הגיע המשיב לקצה הרחוב בו התחוללו האירועים, כשהוא נושא נשק מסוג 16M, ללא היתר, וממרחק של כ-110 מ' כיוון את הנשק לעבר המנוח ובני משפחתו וירה מספר רב של קליעים לעבר פלג גופם העליון.

ט. אחד הקליעים פגע בראשו של המנוח שנהרג במקום. קליע נוסף פגע בפוז אבו טהא ופצע אותה בלחי ובארובת העין. גם קטין, א', נפגע בחזהו באורח קשה מקליע אחר. במהלך הירי התקרב הנאשם לעבר משפחת אבו טהא כשהוא יורה לכיוונם, אך בשלב מסוים חדל ועזב את המקום.

3. התשתית הראייתית 'הלכאורית' - כללי

התשתית הראייתית המהווה בסיס לבקשה ועצמת הראיות שבה, נתונים במחלוקת. ואלה הרכיבים העיקריים במסגרת זאת. אבן הפינה, לדעת המבקשת, בשלוש הודעות של מי מבני משפחת אבו טהא המתארות את האירוע ומבקשות ללמד, כל אחת מהן בנפרד וכולן גם יחד, שהיורה, שאותו מכירים הכל (כאמור, שכן) הינו המשיב. לצד הודעות אלה הגישה המבקשת חוות דעת מפורטת של מומחה מז"פ המנתח את הזירה, תוך שנטען שניתן ללמוד מכך חיזוקים לטענת המבקשת, וכן חוות דעת שתלמד על קוטר הכדור שפגע במנוח, ומכאן גם על טיב הנשק ממנו נורה. בפני גם הודעת המשיב הטוען לאליבי, והודעת אשתו שסותרת את הודעת בעלה. משלב מסוים בחקירותיו פנה המשיב לזכות השתיקה. וגם עובדה זו, בפני בית המשפט.

4. טענות ההגנה

א. ראשית, נטען, ובצדק למשקל שלוש הודעות בני משפחת המנוח, ואדון בכך בהרחבה בהמשך. בטענה זו נכללים מרכיבי משנה אחדים: העדים אינם אובייקטיביים, הגיעו הם למשטרה כשפתק בידם, שאף נעלם, ומעבר לכך - שזיהוי בשעות הדמדומים ממרחק של 110 מטר (- גם על פי כתב האישום), אינו מוחלט. זאת, עד כי טען הסניגור על בסיס תמונת

מצב זו, שההודעות, לאו הודעות הן כלל, אין להן כל ערך ראייתי, וממילא אין משמעות לראיות חיזוק ל"אין", כלשונו. ובמלים אחרות, שיש רק ראיות שהינן ראיות חיזוק בטיבן, ללא ראיות-ליבה.

ב. היעלמות הפתק, נטען, מהווה מחדל חקירה;

ג. היעדר תיעוד חזותי. בפרט הודגש, שמצלמה, שאולי קיימת, לא נבדקה, רק בשל כך שבעל הבית אמר שהיא לא פעלה, ומכל מקום אין בה דבר. זאת, בנסיבות, בהן מרבית המעורבים, לרבות העקיפים, הם בזיקה לאחת המשפחות. ופשטות הדברים, שמי שיש לו עניין בפרשה, אישר שיש בידיו מצלמה, אמר שאין בה דבר, והמשטרה הסתפקה בכך ולא בדקה;

ד. למרות שאין חולקין שהיו בזירה רבים נוספים, לא נחקר איש מלבד השלושה שהגיעו למשטרה יחדיו.

ה. אין בנמצא ראיות פורנזיות מסבכות, לרבות שרידי ירי וכדומה על ידיו או בגדיו של המשיב. נבדק - ולא נמצא דבר;

ו. ולבסוף, כי נתפס המשיב במיטתו עוד באותו הלילה, וכי, בניגוד לאחרים שנמלטו, גם לדברי המבקשת- אף לא ניסה להימלט.

5. הודעות בני משפחת המנוח

מכל אחד מבני משפחת המנוח נגבתה רק הודעה אחת, מצב דברים שזכה לביקורת מצד ב"כ המשיב. אכן, אין הדבר אפייני במיוחד לחקירות מסוג זה, ומה שגם שעדים מזהים נוספים לא נחקרו וממילא גם לא נמצאו. לצד הודעות אלה, בפני גם תמלילים המצריכים התייחסות. ואשר להודעות, נאמר בהן כדלקמן:-

א. אחי המנוח, מוחמד, העיד בליל האירוע, כדלקמן:

עמוד 4

"כל הזמן הזה אני הייתי באוטו. חזרתי אחורה בנסיעה לכיוון הבית של אבא שלי, עצרתי ליד הבית של אבא שלי וראיתי את יוסף יורה עם נשק, שמתי את הידיים שלי על הראש שלי וירדתי לרצפה... בא יוסף עם הנשק שלו והתחיל לירות על אוטו שלי ועל אח שלי פחרי, פתאום ראיתי את פחרי זרוק על הרצפה, הלכתי אליו, הסתכלתי עליו ראיתי הכל דם, יוסף התחיל לירות עליי, שמתי את הראש שלי על אח שלי פחרי וחיבקתי אותו, לקחתי את אח שלי והתחלתי לצעוק אבא אבא פחרי מת, אבא שלי התחיל לצעוק שפחרי מת, לקחתי את פחרי שמתי אותו באוטו של צלאח אבו טהא והלכנו לסורוקה..." [הודעת מוחמד, ש' 6 - 12];

ב. אחיו האחר של המנוח, עלא, סיפר בהודעתו כדלקמן:

"... ואז ראיתי רכבים הגיעו, דרסו, היו הרבה פצועים, ואז אחרי הדריסה ראיתי את יוסף הולך ברגל מחזיק נשק אם 16 ויורה בכולם, יוסף ירה ופגע באחי פחרי בראש, כדור בראש וכדור בבטן, פחרי נפל ואני נפלתי יחד איתו. אבא שלי היה קרוב אליי, אבא שלי היה פצוע, אמרתי לאבא שלי פחרי נורה, אז אבא שלי התחיל לצעוק "לא רוצים בעיות הבן שלי נרצח" "ואז הם ברחו לכיוון שלהם בסוף הרחוב" [הודעת עלא, שורות 16 - 20].

ג. גם קרוב משפחתו של המנוח, יוסף, תיאר, לגרסתו, את אירוע הדריסה:

"ראיתי וזיהיתי את יוסף אבו עסא. שמעתי מישהו אומר ליוסף תהרוג את כולם.. אבל לא זיהיתי מי זה שאמר, אני זיהיתי את יוסף, אני לא יודע מה שם אבא שלו אבל הוא ממשפחת אבו עסא... ראיתי את יוסף יורה בצורה ישירה לכיוון שלנו, אפילו פגע באמא שלי שהיא בת 50 אך שהיא יצאה מהבית חטפה כדור בפנים, בזמן הזה אני הסתתרתי מאחורי הרכבים שחנו ברחוב כי פחדתי לאחר שהירי הופסק הם ברחו ואז הגיעו אנשים וזה מה שהיה" [הודעת יוסף אבו טהא, שורות 23 - 28].

ד. בא כוחו הנכבד של המשיב מלא טענות כרימון כלפי הודעות אלה, תוך שהדגיש, שממרחק של 110 מ' קשה לזהות את היורה [ואך אזכיר שעל פי כתב האישום עצמו, בסעיף 9 של פרק העובדות, התבצע הירי ממרחק זה], ומה גם שהייתה השעה 19:00 לערך בשלהי אוקטובר. כנראה, אף מעט מאוחר יותר. בפשטות הדברים, נטען, שקשה לקבל כלאחר יד עדויות בדבר זיהוי בנסיבות אלה. כחיזוק לטענתנו ציין שמשתמע מאחדות מההודעות, ונכונה הטענה, שהגיעו בני משפחת אבו טהא למשטרה כשבידם פתק המגלם, למעשה, גרסה

מתואמת או בדומה לכך - ראה בטענות הסנגור בעמ' 6 ש' 27 לפרוטוקול הדיון מיום 9.1.18. קיומו של פתק עימו הגיעו בני משפחת המנוח למשטרה, עולה בבירור מההודעות. לא היה בידי ב"כ הנכבד של המבקשת ללמדנו לאן התגלגל, ולכל היותר ניתן, אכן, להניח, ששמו של המשיב נרשם בפתק זה: הדברים מסתברים מהגיון הדברים. בד בבד נדרשת המסקנה, בין אם רואים אנו את הפתק, ובין אם לאו, שרבה הסבירות, שבדרך למשטרה לאחר אירוע שכזה, שוחחו השלושה שהגיעו למסירת העדות על המקרה. כהערה מאזנת אציין, ששיחה בין מעורבים אודות אירוע, אין משמעה בהכרח, שאין לקבל את עדותם.

ה. ב"כ המשיב הפנה במהלך הדיון לפחות לשני תמלילים, בהן ניתן ביטוי לכך, שבני משפחת אבו טהא, חוזרים ומזכירים את הפתק שנעלם עליו נרשמו שמות. אכן, עובדת קיומו של פתק, והעובדה שמקור שמות שנמסרו, באותו פתק - משמעותית. עם זאת, קריאה מוקפדת של התמלילים מלמדת על כך, שבמרבית הפעמים נזכר הפתק ביחס למעורבים אחרים, בעיקר לגבי שלבים שונים של הדריסה, ולא דווקא ביחס לזיהוי של המשיב כיורה. ואולם, אף אם אניח לפתק, לא כל האמור בתמלילים חף מן הספק. בפרט יודגש, שמוחמד אבו טהא, שטוען, אכן, לזיהוי של המשיב כיורה, מנמק את דרך זיהויו, בתמליל, מעמ' 12 באלה המלים, לאחר שנשאל, משורה 30, איך הוא יודע שיוסף היה זה שירה (= הנאשם): **"אין לאף אחד .. יש לו נשק 16 - M, רק הוא"** [שורה 33]. והדברים - מאלפים: כיצד זיהה עד זה את הנאשם? מידיעתו שרק לו יש נשק כזה. לכל הפחות משתמע, שהזיהוי הוא לפי ידיעתו, לפחות לשיטתו, מי מחזיק באיזה נשק, וביחס לשאר - על פי הרשום בפתקה. ולאחר זאת, ישאל השואל, אם אין בכך כדי לתמוך, ולו במעט, בטענת ההגנה לקשיי זיהוי בנסיבות הזמן והמקום: אם אחד מבני משפחת המנוח, יכל לזהות רק 'הודות' לידיעתו את טיב הנשק שלדעתו יש למשיב, וכך לדבריו הוא, האם אין בכך כדי לחזק את הטענות לקושי לזיהוי ישיר של המשיב, כטענת הסניגור.

ו. למרות כל האמור, לא אקבע שאין לעדויות אלה ערך ראייתי, אך על פני הדברים, אכן, אין הן נקיות מן הספק, ומה גם שעל פני הדברים מקור שלושת העדויות "באותו צד", בבני משפחתו של המנוח. מטעמים מעט תמוהים, אין עדויות אחרות, למרות שהיו גם אחרים באירוע. הודעות אלה, טעונות, אפוא, חיזוק ממשי.

6. ראיות החיזוק העיקריות

שני קשיים מהותיים ומשמעותיים, שמשקלם רב, גלומים בהתנהלות המשיב ובגרסאותיו, לרבות בגרסה שלא מסר, מרגע שהחליט לשתוק.

א. בעדותו הראשונה טען לכעין אליבי ולפיו יצא מביתו רק לאחר ששמע יריות: "חזרתי

מהעבודה ישבתי עם האישה והילדים בערך שעה וחצי שעתיים שמעתי יריות התקשרתי

לאמיר ויצאתי משם" [הודעה מיום 19.10.17 שורה 143] אף היתה זו הפעם השניה בה

חזר על הגרסה לפיה יצא מהבית רק לאחר ששמע יריות (ולאחר מקלחת): ראה בראשונה

באותה הודעה משורה 9. דא עקא, אשתו, למעשה, סתרה את דבריו וכך העידה אסרה אבו

עסא: "יוסף בא ב-18:30, אכל בבית ואח"כ התקלח ועוד לפני שכל המקרה הזה היה

[ומילים אלה טעונות שימת לב רבה - א.ר.] עוד לא היה כל ה... זה. את כל הבעיה

שהייתה בחוץ. זה היה עוד מוקדם בערב. הוא היה איתי עד שבא אליו חבר שלו אמיר

לקח אותו" [הודעת אסרה שורות 23 - 25]. במעלה הדרך אף חזרה והבהירה שיצא בעלה

עם אמיר לפני היריות: "לא. יוסף יצא עם אמיר לפני שהתחיל הבלגן. הוא יצא ואז

שמעתי את כל הרעש" [שם, שורה 29]. בשורה 31 אף הבהירה אשת המשיב שאת היריות

החלה לשמוע זמן קצר לאחר שיצא מהבית "אפילו פחות מעשר דקות".

ב. מהמשיב נגבו שתי הודעות. בראשונה, כזכור, מסר את גרסתו בה נכללה, כאמור, גם טענת

אליבי. דא עקא, מגרסתו השנייה, לפחות משלב מסוים, פנה לזכות השתיקה.

באמור לעיל, מחויב בית המשפט לראות חיזוק משמעותי להודעות הנ"ל. גם אם, אכן, גלומים קשיים ראייתיים

ממש בהודעות של שלושה מבני משפחת המנוח, שעל פני הדברים לא ניתן לייחס להם חזקת אובייקטיביות, וגם

אם שאלת הזיהוי ממרחק בשעות הדמדומים, אף היא אינה נקיה מספקות, לא בנקל ניתן להסביר או ליישב את

גרסאות המשיב על מה שיש בהן ועל מה שאין בהן.

7. חוות הדעת שבידי המבקשת

בפני בית המשפט גם דו"ח מפורט ומעמיק של ניתוח הזירה שנערך על ידי המדור לזיהוי פלילי והנושא את חתימת המומחית צחית חזן-איתן, וחוות דעת פתולוגית. גם אם תרומת חוות הדעת לדיון מוגבלת, נדרש לפרטן.

א. חוות הדעת הפתולוגית מבססת את המסקנה שנורה הנאשם בקליע שקוטרו - 5.56 מ"מ, ומתיישרים הדברים עם הודעות המפלילים שהרוצח עשה שימוש ב 16M.

ב. חוות הדעת ביחס לזירה מבססת את טענת המבקשת, לפיה, גם אם החל הירי כ- 110 מטר, מהמקום בו נורה פאחרי, התקדם הנאשם ברחוב עד למרחק קצר בהרבה מהמנוח ומאלה שעמדו לצידו לאחר הירי. הדבר נלמד על ידי עורכת חוות דעת, ממעקב אחרי מקום התרמילים, במעלה הרחוב. ובהינתן שכך, בפי המבקשת שתי טענות משלימות: ראשית, שהתקדמות הרוצח, מתיישרת עם חלק מהעדויות, ושנית, שככל שהתקרב, החשש לזיהוי שגוי, למשל בשים לב לשעות הדמדומים, פוחת.

ג. ואך בשולי פסקה זו. בידי המבקשת פלט איכונים שהיה המשיב באזור במועד ביצוע העבירה. ואולם, על כך, עקרונית, אין חולקין. ולשאלה אם היה בביתו, או בסמוך, ברחוב, על שאלה זאת אין בכוחה של חוות הדעת הסיגינטית, להשיב: המקומות סמוכים, ואותן אנטנות קולטות הן את הבית והן את הרחוב שלידו, משם נורה המנוח.

8. הדיון הראייתי המסכם

א. תמונת המצב הכוללת בפרשתנו מצביעה על הודעות ישירות, שכשלעצמן, אכן, אינן נקיות מספקות וקשיים, לצד חיזוקים ראייתיים, אליהם אתייחס להלן. בד בבד, קיימות גם חולשות, שיש בהן כדי לכרסם בעצמת הראיות.

ב. ההפללות, וטענות ההגנה כלפיהן. כאמור, טען, ב"כ המשיב, שגם אם, ייתכן, שיש בידי המבקשת כדי להצביע על חיזוקים ראייתיים, אין ערך לחיזוקים ראייתיים שמחזקים את ה"אין". כשאין שום דבר, נטען, גם לחיזוקים ראייתיים אין ערך. אלא שבנקודה זו טועה הסנגור הנכבד. שלוש הודעות מפלילות אינן - "אין". אכן, יש בהן קשיים, אך עדיין הודעות הן,

גם אם אילו היו הן עומדות לבדן, ייתכן שלא היה בהן די.

ג. שני החיזוקים העיקריים, הינם - סתירת האליבי ושתיקת המשיב בחקירתו השניה. משקלם המצטבר - ניכר. ומעל הצורך - העובדה, שמי שזוהה כיורה על ידי שלושה, הוא, ודווקא הוא, החל בשלב מסוים לשתוק, ודווקא הוא נתפס על אי התאמה בין גרסת אליבי בה נקט, לבין גרסת אשתו. אשר לזיהוי - חוות הדעת מהזירה, מחזקת ומלמדת, שהיורה התקרב תוך כדי ירי, ומכאן, גם, שהחשש לטעות בזיהוי בשל המרחק, הצטמצם, ככל שהתקרב.

ד. ואולם, גם קשיים ראייתיים, יש בנמצא.

ראשית, אין חולקין, שברקע, סכסוך "בין-חמולתי" אלים, שהחל עוד קודם למועד הרצח. נטלו בו חלק, ככל הנראה, לא מעט מבני כל אחת משתי המשפחות. האירוע אופין ככאוטי. מכאן, שמניע לאלימות, היה לנוספים מבני משפחתו של המשיב (- ואולי גם למי מבני הצד השני, אך אניח לכך). אלימות נצפתה במעגלים רחבים יותר, דבר שיש בו כדי לצמצם את הוודאות המשתמעת מדברי המבקשת.

ה. ביחס לאירוע הדריסה המיוחס, הראיות בכלל גבוליות, ודי אם אפנה לתמלילים שנדונו בסעיף לעיל, המלמדים על זיהוי בעייתי, לפחות מצד חלק מהמפלילים. אחד אף נקב במפורש בשמו של אחי המשיב, מחמד, כמי שדרס. ייתכן, שמודעת לכך, המבקשת, באשר לא ביקשה היא כלל לייחס למשיב עבירות משלב הדריסה.

ו. 1. תמיהה של ממש נוגעת לנסיבות תפיסת המשיב באותו לילה, כשנתפס ישן

בביתו. ויוטעם, גם אם אינני שותף להערכת ב"כ הנכבד שבהכרח סביר וצפוי שמי שהרג יימלט, עדיין, אין הספק מופרך. זאת, לא רק בשל סבירות ההנחה, שמי שרצח, ינסה להימלט מהמשטרה, אלא גם בשל חשש סביר שניתן לייחס למי שרצח, שבני משפחת המנוח ינסו לבוא עימו חשבון. בוודאי, בהינתן, שירה בפרהסיה, והיו כאלה שיכלו לראותו יורה במנוח (- כפי שאכן טוענת המבקשת). לשון אחר: למרות שירה בפרהסיה, עוד באותו לילה כבר ישן בביתו, ולא חשש המשיב, בין מהמשטרה, ובין ממשפחת המנוח.

2. ויתר על כל זאת: בפרט אין לקבל את גרסת המדינה כמובנית מאליה, נוכח טענתה, שפורטה גם בכתב האישום, גם זאת, על יסוד הודעות המפלילים, בדבר נסיבות התלהטות הרוחות. לגרסת משפחת המנוח, שהמדינה סומכת עליה את ידיה במלואה, התלהטו הרוחות, בשל כעס המשיב ו/או בני משפחתו, על כך, שפנו בני משפחת המנוח ביום הקודם למשטרה [סעיף 5 לכתב האישום]. בנסיבות אלה מובנת ההנחה המתבקשת, שחששו המשיב ובני משפחתו מהמשטרה. שאם לא כן, מדוע יתרגזו על כך?! ולמרות זאת, לאחר שרצח, על פי הנטען, ועוד בפהרסיה, כל כך לא חשש המשיב, עד כי שב ללון בביתו. כל זאת, כאשר מעורבים אחרים, לדברי ב"כ המבקשת עצמו, ברחו, והמשטרה עדיין מחפשת אחריהם [עמ' 7 שורה 23 לפרוטוקול הדיון]. כאמור, אין תזה זו, שבפי המדינה, נקיה מקשיים.

ז. בשלב זה של הדיון, נדרש בית המשפט להערכת משקלן המצטבר של הטענות בדבר חסרים ראיתיים, ואלה החסרים:-

1. לא זו בלבד, שאין עדים אובייקטיביים, מצב דברים, שייתכן וניתן להבין אותו על רקע טיבו של הסכסוך, אלא, שאין בנמצא אפילו עד אחד, שלא נמנה על בני משפחת המנוח, שהגיעו שלושתם יחד באותו לילה למשטרה, עם הפתק המשותף. וזאת, כשאין חולקין שעוד רבים אחרים היו בזירה. לא כל יום מובא בפני בית המשפט תיק רצח, בו יש, לכאורה, עדי ראיה לא מעטים, אך בבסיסו רק שלוש הודעות, שנגבו משלושה בני משפחה שהגיעו שלובי זרוע לתחנת המשטרה, ומכל אחד מהם נגבתה רק הודעה אחת;

2. על המשיב או בגדיו, לא נמצא כל ממצא פורנזי תומך, למרות שנבדק הדבר לאחר שנעצר עוד באותו לילה בביתו, כאמור, והמדובר בפרק זמן קצר ביחס למרבית חוות הדעת הנוגעות לשרידי ירי, שלפיהן מחזיקים השרידים מעמד הרבה יותר מכשמונה שעות (על פי החשבון - מהאירוע ועד למעצרו במיטתו);

3. אין בנמצא תיעוד חזותי, ויש מקום לתהייה האם לא טעתה הרשות החוקרת, כשנמנעה מלבדוק מצלמה שברחוב, רק בשל דבריו של בעליה, בנסיבות בהן יש מקום לספק האם

אין לשייכו למשפחת המנוח.

ח. כללו של הדיון הראייתי במסקנה שקיימות ראיות לכאורה, אך קיים גם כרסום בעצמתן. שני הצדדים הניחו, ובצדק, לעבירות הנלוות, ודומה, לדעת שני הצדדים, מי שירה והרג, היה גם מי שביריותו פצע את האחרים. ולפחות לצורך החלטה זו, נכונים הצדדים לראות כך את פני הדברים, ואניח למישור זה.

10. לשאלת עילת המעצר וחלופת המעצר

- א. עילת מעצר - קיימת;
- ב. נקודת המוצא לדיון בשאלת חלופת העצר גלומה במסקנה, שראיות לכאורה קיימות, אך הן אינן נקיות מספק, יש בהן כרסום, ועיין לעיל.
- ג. נוכח הכרסום, ותוך שיצוין גם שעל הפרק נאשם ללא כל עבר פלילי, לא אמנע דיון בחלופת מעצר, אך יודגש כבר משלב זה, שלא תישקל כלל, אלא חלופת מעצר מוקפדת, שתכלול מעצר בית מפקח אלקטרונית, במקביל ובנוסף לפיקוח אנושי. וכל זאת, בהרחקה ממשית מתל שבע.
- ד. שירות המבחן יכין תסקיר מעצר בהתאם; חלופת מעצר שאינה בהתאם לאמור לעיל - לא תוצע.

11. להמשך דיון לקראתו יוגש תסקיר כאמור, ליום 28.2.2018 שעה 13:30; ליווי שב"ס; זימון מתורגמן.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ח, 06 פברואר 2018, במעמד

הצדדים.

